

ЮРИЙ НИКИТИН

ТУК ВСИЧКО Е ПО-ЛЕСНО

Част 0 от „Космическият разузнавач Макивчук“

Превод от руски: Александър Кючуков, 1986

chitanka.info

Двигателите изреваха яростно при форсирането, подът леко се разклати, после всичко замлъкна. Трол откопча ремъците, леко подскочи.

— Ас — одобрително каза Макивчук.

Третият член на екипажа, курсантът Медведев, когото засега наричаха просто Женя, все още се мятеше в креслото против претоварване, опитвайки да се освободи. Трол откопча ремъка му и ушите на курсанта пламнаха от срам: да му помагат като на бабичка!

Макивчук се намести по-удобно в креслото. Трол отмести таблата и отвори нишата, където висяха три скафандъра, три автомата, три ракетни раници. Скафандърът на Макивчук беше най-износен. Всеки милиметър от него напомняше за кипяща магма, микрометеорити, силови полета, схватки с чудовища, аварии. Скафандърът на Трол изглеждаше по-добре, а на Женя просто светеше, макар че курсантът тайно му изчегъртваше боята, за да изглежда употребяван.

— Вземи Женя със себе си — каза изведнъж Макивчук. — Нека се поразвлече. Така или иначе момчето излиза за пръв път. Все едно първи бал.

Женя се откъсна от екрана, очите му радостно се разтвориха, уголемиха се като две чинийки.

— Пригответи се — каза Трол. — Хайде, Наташа Ростова.

Курсантът обидено запремига с дългите си ресници, но Трол вече нетърпеливо го побутна към скафандрите.

— Една минута за приготвяне! Бързо. Не забравяй автомата.

Той отиде при скафандрите, завъртя се веднъж, завъртя се втори път и ето — скафандърът е вече на него. Напълно закопчан, екипиран. А Женя отново порази космонавтите с водопад от безредни движения, когато ръце и крака се мяркат като при ускорен филмов кадър, и накрая се омота в катарамите, коланите, предпазителите, с притиснат крак, а в кръста се изду като аеростат.

Трол, мръщейки се от досада, го дръпна за колана, с другата ръка го цапна по врата и курсантът моментално се намери в скафандъра. И докато Женя размисляше с разтворена от възмущение уста дали да се обиди, или да благодари за помощта, Трол натисна червеното копче върху пулта.

Зад стената се чу въздишка, с лек шум заработиха невидимите механизми. Заскърца, засвири. Трол започна да потропва, уж от нетърпение, заговори високо, мъчейки се да заглуши скърцането, като старателно не забелязваше свирепия поглед на Макивчук, защото негово задължение беше да следи за изправността на механизмите и да ги смазва.

Макивчук каза след тях:

— Не отивайте далеч. Мястото и тук е добро, фарът ще поставим бързо. И недалеч, само колкото да оцелее при излитането. За обяд да сте тук. Между другото, пак ще обядваме с хлорела.

Последните думи произнесе почти злорадо. Стана му дори малко неудобно от желанието да ужили щастливците, които щяха да се разхождат по чуждата планета, докато той, капитанът, трябваше да остане на кораба.

Само той ядеше хлорелата с апетит. Трол не понасяше водорасли, а на Жения просто още не му бе омръзнало най-обичайното блюдо на космонавтите. Той беше готов при случай да гложга и ботуши и дори да му харесат, толкова възторжено се отнасяше към всичко в Космоса.

Люкът се разтвори широко, те преминаха в шлюза, спряха. Стрелката тръгна към нулата, налягането се изравни, вратите се затвориха, после се разтвориха крилата на люка.

Корабът стоеше върху равнина, чиито контури се губеха в червеникава мъгла. Тук-там се мяркаха сенки: дали движещи се скали, дали сгъстен въздух. По черната земя стремително течаха потоци от лава. Червена, тежка, лъхаща на зной, тя се разделяше на ручеи, менейки постоянно руслото си... Изведнъж Жения разбра, че няма никаква лава, че това са сенки, призрачни и удивително обемни сенки...

Над тях страшно изтрещя. Те едновременно погледнаха нагоре. По червеното небе бързо се движеха плътни маси. При сблъскването им се чуваше кратък силен трясък. За миг в червената небесна лава изригваше гейзер, по нищо неприличащ на мълния: кръгъл, с мантия и дълги ослепителни израстъци, наподобяващ чудовищен октопод от плазма.

И докато Жения стоеше очарован, Трол изхъмка и започна да слиза по стълбичката. Красотите на чуждите светове не го трогваха,

вулканите и другите напасти не го плашеха. На най-екзотичните планети слизаше с такъв вид, като че ли е излязъл от къщи до хлебарницата.

На най-долното стъпало той се спря и извика:

— Ей, поете! Отстъпвам ти честта да стъпиш пръв на неизучената планета!

Женя презглава се спусна по стълбата. Трол тръгна след него, подсмивайки се скептично. Ще има с какво да се хвали курсантът пред момичетата.

— Върви до мен — предупреди го той. — Планетата изглежда спокойна, но в нашата работа трябва да си винаги нащрек.

От щастие очите на Женя светнаха като фенери.

— Може ли да се случи нещо? — попита той със задъхан глас.

— Може — отговори Трол, — ако ти...

Курсантът се спъна в кой знае откъде появил се корен и позорно тупна. Автоматът му излетя далеч встрани, „коренът“ панически се хвърли в гъсталака.

— ... не гледаш къде вървиш — довърши Трол.

Засраменият Женя намери автомата си и тръгна редом с по-старшия си другар. Под краката им шумеше трева. Най-обикновена, посредствена трева. На Земята нямаше да ѝ обърне внимание Но нали това е *друга планета!*

Те излязоха от мъглата и светът моментално стана друг. Нито скали, нито планини, само равнина, корабът остана зад гърба им, а напред се зеленееше горичка. Оттук изглеждаше като обикновена гора, земна гора.

— Ще надникнеш там — каза Трол — и ще се върнем. Ще дадем възможност на капитана да се похвали с калайдисания си стомах. Според мене той е произлязъл не от маймуна, макар че много прилича на горила със средни размери, а от крокодил. Те даже камъни гълтат и смилат!

Колкото повече приближаваха гората, толкова повече се увеличаваха нейните размери, докато се превърна в струпване на различни по височина и големина растения, приличащи на чудовищни стъбла на клечка. Широките назъбени листа преграждаха заплашително пътя, хвърляйки на земята странни зеленикави сенки.

Те навлязоха в гората. Трол вървеше като през избуяли плевели, гнусливо прескачаше падналите ронливи стъбла, небрежно се отдръпваше от опипващите мустачки на пълзящите растения.

Женя вървеше след него, примирайки от възторг. Автомата см държеше също като Ян — с една ръка, и се измъчваше, че не става така красиво и естествено, както при знаменития ас.

Приказна гора. Широки листа, които могат да обгърнат и слон, дебели, пълни със сок стебла. Като че ли можеш да ги пробиеш с пръст! Грапава повърхност с дълги копринени косми, приличащи на козината на ангорска котка, кръгли ръбести плодове с размерите на футболна топка... Приказен, измислен свят!

Трол вървеше равнодушно през гигантския гъсталак, като запомняше, анализираше и разпределяше видяното по рафтовете в многоетажното хранилище на паметта си. Всичко му е познато... А за курсанта това е море от необикновени неща. Впрочем той би се изгубил и в гората край Москва, защото ще подгони всяка пеперуда, ще пълзи след всеки бръмбар...

Трол се огледа. Женя вървеше след него зачервен, одухотворен чак до ушите, които горяха като факли. Очите му сияеха, устата му беше отворена.

— Какво се замечта, поете?

Женя почервения още повече, наведе очи.

— И попаднали земяните в прекрасен замък — каза Трол насмешливо и напевно. — И живеели в този Дворец представители на др-р-р-р-евна цивилизация, и сред тях — дъщерята на престарелия Господар на звездите, прекрасна и ненадмината по красота.

Женя изплашено трепна, попита с изведнъж пресиринал глас:

— Ян, откъде знаеш?... Мислите ми ли четеш?

— Защо? — иронично каза Трол. — Визуално, брат, визуално. И така всичко е изписано на муцунката ти. С едри букви! Печатни.

— А-а-а — проточи Женя, успокоявайки се веднага. За всеки случай наведе глава, криейки очите си, и малко изостана. Все пак не се стърпя и каза мечтателно: — А би било чудесно... Да се натъкнем на древна цивилизация...

— И да бъде в най-критичния момент — съгласи се Трол много сериозно. — Че да може Върховният Господар, умирайки, да ни даде

ключовете от библиотеката със Съкровищата на Знанието и да ни покаже как да ги използваме. Така ли?

— Но, Ян...

— Уви, друже. Ние прелетяхме три пъти около планетата.

— И какво от това? Безпилотните уреди биха могли да сгрешат. Освен това не е задължително да се строят заводи с километрови комини в небето. Тук биха могли да изберат биологичния път на развитие.

— Измисли нещо по-ново.

Те вървяха през гората и Женя все съчиняваше нещо ново. За щастие Трол не му обръщаше внимание, макар че в нужните моменти хъмкаше и казваше: „Я виж ти!“ — и Женя оцветяваше фантазиите си с всички мислими и немислими бои.

Трол не го слушаше. Тук, на тази планета, всичко е просто. Както и на другите планети. Затова и той е тук, в Космоса, в героичния Звезден флот. Той помнеше защо или, по-точно, поради какво отиде в Космоса. Досещаше се защо Макивчук е станал космически вълк, защо прославеният капитан почти не стои на Земята, почти не излиза в отпуска, а и тогава се навърта в Звездния флот... Само Женя поради глупост и излишна младост още предполага, че Космос значи героизъм и прочие, мъжка работа. На него му предстои да разбере някога, че Космосът е пристанище за неудачници, тихо убежище за невключилите се в бурния живот на Земята — нервен, противоречив, изтощителен. Космосът, особено Далечният Космос е за слабите... За изпъзелите от Земята да си ближат раните.

Той спря рязко, погледна часовника си.

— Охо! Време е да се връщаме. Нашият готвач с капитански чин вече врачува над лепилото. Би трябвало да го изядем с апетит, иначе ще се разстрои!

Той си представи огорченото лице на Макивчук. Ето на, капитане, с апетит! А ако го похвалим за сготвеното?

— Съвсем се натъжи — пошегува се гласно. — Да се връщаме, поете!

Женя послушно се обърна, после се сети:

— Почакай! Ето цветя, ще откъсна едно за капитана.

— Притрябвали са му твоите цветя — каза Трол. — Хайде, но бързо!

Женя хвана с две ръце избраното стебло. Чашката на цвета се оказа на нивото на гърдите му. На Трол цветето му заприлича на позацапан слънчоглед.

— По-бързо — подкани го той.

Женя отчаяно се сражаваше с туземното растение. Жилаво, мъхесто, то не даваше да го откъснат, изпръска с кафяв сок ръцете и скафандъра, по краката му живописно полепнаха огромни листа, откъснати от освирепелия Женя.

— Е, какво става? — осведоми се нетърпеливо Трол.

Курсантът настървено теглеше разнищеното стебло, сумтейки яростно от срам и злоба. Не може да откъсне едно нищо и никакво цвете! Става дума за репутацията му!

Трол насмешливо следеше битката. Тези крехки на вид растения биват по-еластични от копринени конци и по-яки от легирана стомана. Заекът още не знае. Нищо, от собствен опит ще се убеди, ще се научи.

Изведнъж няколко крачки по-напред листата се размърдаха, започнаха да се отместват на различни страни. Ръцете на Трол веднага грабнаха автомата. Женя, опулил очи, видя как в образуваната пролука се появява... Девойка! Истинска, жива! И толкова прекрасна, че на Женя му се сви сърцето и той от болка прехапа устни. Не, не е за тях такава одухотворена красота, това е за небесата, за висшите същества, а тук е попаднала случайно, той не е достоен и да я гледа; тя цялата е от слънчеви лъчи, от звезди и лунна светлина...

— Принцеса — прошепна той, примирайки от щастие и нежност. — Принцеса...

Тя бавно тръгна към тях. Очите ѝ гледаха съсредоточено, изучаващо. Огромни очи, загадъчни и малко тъжни... А дългите ѝ златни коси се спускаха почти до земята.

Разнищеното стебло се изплъзна от разслабените пръсти на Женя. Той усети, че вдървено прекрачва към нея. Трол се намръщи, дулото на автомата му гледаше към тях.

Тя се приближаваше бавно, като че плуваше. В звездните ѝ очи се появи топлина, приказно красивото ѝ лице леко се промени, просветна радост, при вида на звездните пришелци в погледа ѝ се появи изумление, което веднага отстъпи място на надеждата...

— Ние сме от Земята... — каза Женя.

Собственият му глас му се стори груб и отвратителен, скафандърът — мръсен, а самият той — като страшна космата маймуна. Докато девойката — същество от светлина и утринна роса...

Непознатата дойде съвсем близо. Женя видя в очите ѝ мрак, стаена болка, мъка по изгасналата древна цивилизация, но видя и надежда, че могъщият Звезден Пришълец ще спаси народа ѝ.

— Ние ще направим това — обеща Женя с дрезгав глас.

Тя сложи на раменете му прекрасните си ръце и го привлече към себе си. Слисан от щастие, Женя видя с края на окото си, че Трол бързо прекрачи встрани, сякаш се канеше да ги държи под прицел.

И изведнъж Женя почувствува рязка болка. Костите му запукаха, гърдите му бяха така притиснати, че сърцето му спря. Коленете му се подкосиха и той щеше да падне, но ръцете — сега вече превърнали се в лапи — го държаха здраво. Прекрасното лице губеше предишните си очертания, тялото на непознатата се разливаше и обгръщаше отвсякъде курсанта.

Автоматът избоботи глухо. Женя усети, че пада на земята. Върху него рухна нещо тежко, болезнено притисна краката му. Над главата му прогърмя единичен изстрел и курсантът почувствува, че го теглят за крака.

Две силни ръце го повдигнаха и разтърсиха.

— Цял ли си?

— Като че ли — прошепна Женя.

Тялото му стенеше от болка, като че ли е било в прегръдките на чудовищен питон. При вдишване ребрата му се закачваха едно за друго.

— Какво беше това? — попита той.

Трол стоеше спокоен и малко тъжен. Широките му длани както преди здраво държаха автомата, краката му бяха разтворени на ширина на раменете. Живо олицетворение на космическата мощ и мъжество.

— Погледни — каза той.

Женя се огледа, с мъка извивайки врат. На две крачки потрепваше в конвулсии кафяв, леко пулсиращ чувал. Гладкото тяло блестеше като раздул се дъждовен червей. Бавно се затваряше огромна — колкото една трета от туловището — червена изкривена уста, пълна с блестящи като диаманти и дълги като ножове извити зъби.

Хлъзгавата му кожа бе пробита от равен пунктир дупки от куршуми, от които се стичаше черна течност.

— Какво е това? — повтори тихо Женя.

— Хамелеон. Хищен хамелеон-пиявица. В регистъра ще влезе очевидно под названието Хамелеон на Евгений Медведев, обикновен. В смисъл, че хамелеонът е обикновен, не ти. Ти си ни уникално същество. Казвахме ти — не вярваше.

Той дозареди автомата, без да бърза, намери в тревата оръжието на курсанта. Движеше се бавно, давайки възможност на Женя да дойде на себе си. Курсантът слушаше как по-старшият му другар шепнеше, безжалостно изопачавайки думите, стихотворението за глупака, харчил до няма и къде, обаче лейди два пъти повече ще изяде, но за това глупакът глупак е.

Раменете на курсанта потреперваха. Трол стоеше встрани и старателно чистеше автомата на приятеля си от полепналата слуз.

Женя гълтеше сълзите си и навел глава, все търкаше шлема си, без да разбира, че сълзите са си сълзи, а през дясната половина на шлема наистина нищо не се вижда. Там се беше разляло голямо матово петно.

— Трол...

— Ама че стомашен сок има тази твар! — възхити се Трол. — Да, лейди два пъти повече ще изяде...

— Говориш за стомашен сок — каза Женя натъжено.

Раменете му отново се разтресоха. Трол отиде до него, тежката му ръка се спусна на рамото на курсанта. Женя усети топлината на дланта на приятеля. Скафандрите екранираха всички видове излъчвания, но въпреки това Женя усети топлината.

— Това е мимикрия — каза Трол със съчувствие. — Не си въобразявай кой знае какво. Няма капка разум. Тази твар по строеж отстъпва дори на земните мекотели. На нивото е на най-простите организми... А за да подмами жертвата си, приема вида на най-привлекателния обект. Разбра ли? Тази твар очевидно умее да хваща зрителните образи. Ти нали такива си представяше чуждопланетянките?

Женя гледаше надолу. Устните му трепереха, а сълзите му се стичаха и стичаха по бузите, оставяйки блестящи пътечки.

— Ама че вкус имаш — каза Трол. — Такова нещо да измислиш! А уж пишеш стихове... Ще можеш ли да вървиш?... Както е казано там: но глупакът не опира дуло в сляпото око (също както аз и ти), макар че не му е мил животът.

Женя отдръпна ръка от дръвчето, за което се държеше, олюля се.

— Ще мога — каза той. — А тази... това същество беше започнало да ме яде!... Ян, всеки път ти се удивявам. Всичко разбираш, всичко обясняваш, всичко ти е познато. Ти като че ли и с този хамелеон вече си се срещал?

— Срещал съм се — кротко отговори Трол.

Женя го настигна, погледна в лицето му. Трол вървеше помръкнал, с хлътнали очи и каменно лице, като че ли си бе спомнил и в този миг преживяваше страшното време на някоя друга, къде потрудна и безмилостна планета.

— И ти... и ти... — поразеният Женя загуби глас от обида и само съскаше като разярено земноводно — не ми каза? Не ме предупреди?

— Това се случи още на Земята — отговори Трол.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 9,10/1986 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.